

Kunstenaars info Fantasy Island

Lees hier meer over de deelnemende kunstenaars aan Fantasy Island - Exhibition Robinson.

Sabine Linse

In 'Im Grunen' zien we drie mensen die tot hun kin zijn ingegraven in de aarde. Ze zingen een oud Duitse oogstliedje. De video wekt bij de kijker associaties op met agricultuur, meditatie en de eeuwig veranderende elementen van licht, wind en schaduw. Het zou eeuwig kunnen duren: drie zangers herhalen hun regels van 'Heho spann den Wagen an', een Duits volkslied. De zon schijnt op een veld en op het kleine koor, daarboven beweegt een zacht briesje de wolken en de schaduw van een boom. Men herinnert zich de eigenzinnige naïviteit van Duitse naoorlogse 'volksfilms'. Toch verschijnen de zingende hoofden met ontspannen, serene gezichten vanuit het gras als paddenstoelen. Grappig aan de ene kant, aan de andere kant roepen de begraven lichamen onontkoombaar beelden van marteling op. Door het combineren van het komische met het gewelddadig wrede, leent Sabine Linse's film zich voor verschillende interpretaties. Ondanks de beladen zinspelingen en mogelijke verhaallijnen, blijft het een volkomen minimalistische werk. Zoals met bepaalde vreemde taferelen die voortkomen tijdens een middagdutje, sluit Im Grunen als vanzelfsprekend tijd en logica uit.

Tekst: Bettina Carl

Han Hoogerbrugge

Han Hoogerbrugge werkte na zijn afstuderen als beeldend kunstenaar in de klassieke zin, hij maakt schilderijen, tekeningen, installaties en sculpturen. In 1996 maakt hij voor het eerst een zelfportret als strip. In datzelfde jaar begint hij met het verkennen van het internet en start een website met de titel Modern Living. Hij plaatst in eerste instantie de strip op de website maar ontdekt al snel dat internet niet het juiste medium is voor een statische strip.

Vanaf het moment dat hij de mogelijkheden van gifanimaties ontdekt begint hij met het maken van kleine animaties voor het internet: de Neurotica serie. Deze serie bestaat uit een reeks kleine animaties waarin Hoogerbrugge zelf de hoofdrol speelt, een zelfportret, waarin hij zich steeds bevindt in alledaagse,

Artists info Fantasy Island

Find out more about the artists participating in the exposition Fantasy Island - Exhibition Robinson.

Sabine Linse

Sabine Linse will show one video piece entitled 'Im Grunen' (in the green/countryside). Buried in the earth up to their necks three people sing an old German harvest song. Associations which are brought to mind are agriculture, meditation and the ever-changing conditions of light, wind and shadows.

The song can last forever: three singers repeat their lines of 'Heho spann den Wagen an', a German folk canon. The sun is shining on a meadow, and above the little choir there, a light breeze moves summer clouds and the shadows of a tree. One recalls the obstinate naïveté of German post-war "folk movies". Yet the singing heads with their relaxed, serene faces protrude from the grass like mushrooms - this is quite funny on the one hand, while on the other the buried bodies inevitably evoke images of torture. Merging the comical with the violently cruel, Sabine Linse's film suggests numerous interpretations. Despite of this charge of allusions and possible narratives, it remains an utterly minimalistic piece. Like certain tableaux peculiar of dreams during a nap in the afternoon, Im Grunen assumes a self-evident exclusion from time and logic.

Text: Bettina Carl

Han Hoogerbrugge

After his graduation Han Hoogerbrugge worked as an artist in the classical sense, he painted, drew, made installations and sculptures. In 1996 he made a self-portrait as a comic strip image for the first time. In that same year he started to explore the internet and created a website named 'Modern Living'. At first he showed his comic strip on the website, but came to the conclusion the internet was not the right medium for a static comic.

The moment he discovers the possibilities of gif-animations, he starts to make small animations for the internet: the 'Neurotica' series. This series contains small animations in which Hoogerbrugge plays the main part, as his self-portrait in everyday neurotic situations. They reflect his dreams, hope, fears, demons, conflicts, questions, humor

neurotische situaties. De serie weerspiegelt zijn dromen, hoop, angsten, demonen, conflicten, vragen, humor en lust. Het is een poging om de geest van deze tijd te visualiseren middels de avonturen van zijn hoofdpersoon. Zonder taal, alleen in beeld. Door de beperkte mogelijkheden van gifanimatie is er echter nog geen sprake van interactiviteit. In '98 ontdekt Hoogerbrugge het animatieprogramma Flash, software die hem in staat stelt interactiviteit en geluid toe te voegen aan zijn animaties. Flash blijkt ideaal om zijn ideeën en gedachten scherper vorm te geven. Vanaf dat moment worden al zijn animaties gemaakt met Flash en ontstaan de bekende typische Han Hoogerbrugge filmpjes.

Sinds 2002 publiceert Hoogerbrugge op zijn website Nails een serie korte, soms absurde animaties, waarin de kunstenaar wederom zelf de hoofdrol speelt. Maar in tegenstelling tot de eerdere Neurotica serie staan de animaties nu niet in een strakke interface, ze staan vrij in een ruimte zonder horizon, een nog eenzamere omgeving. Tegenwoordig benut Hoogerbrugge volledig de nieuwe mogelijkheden van breedband internet: meer kilobytes en dus meer ruimte voor lengte en interactiviteit.

Sinds zijn solo-expositie ZOO in het MU Eindhoven, heeft hij zijn werkterrein verbreedt en maakt hij installaties in expositieruimtes. In MAMA toont hij de multimedia-installatie 'Comet'. Vanuit het duister komt een roterende bal van handheld media op ons af. Wanneer wij ons in de bal wanen, vliegt een kolibrie voorbij. "Zoals de kolibrie de hele dag moet vliegen, van bloem tot bloem, om voldoende voedsel te verzamelen voor zijn zoektocht naar voedsel. Zo stilt de moderne mens zijn voortdurende honger naar elektronische speeltjes die overmorgen alweer verouderd zijn."

Wendell Gladstone

Wendell Gladstone is een jong kunstenaar uit L.A. Zijn meest recente serie uitbundige schilderijen tonen een voorpost van een imaginair rijk, met kersenrode plassen bloed die oplichten tegen zand en lucht getinte achtergronden. Zijn schilderijen bevatten alles van de structuur van water en tranen tot schetsboek krabbels. Gladstone neemt de kleur en visuele taal van de decoraties uit de kamer van een tienermeisje en die van computerspelletjes en transformeert dat tot een dwingende volwassen verhaallijn over

and lust. An attempt to visualize the contemporary spirit by the adventures of his leading character. Without language, only image. Yet gif-animations have restrictions, there's no interactivity. In '98 Hoogerbrugge discovers the animation program Flash. This software enables him to incorporate interactivity and sound to his animations. Flash turns out to be an ideal tool to shape his ideas and thoughts. From that moment on all his animations are made with Flash and the famous, typical Hoogerbrugge flicks were born.

Since 2002 Hoogerbrugge publishes short, sometimes absurd animations on his website 'Nails', where again, he is the main character. But contrary to the former Neurotica series, these animations are not set in a static interface. They are set free in space without a horizon, an even lonelier environment. Nowadays Hoogerbrugge is fully utilizing the possibilities of broadband internet: more kilobytes mean more space for duration and interactivity.

Since his solo-exhibition ZOO in MU, Eindhoven, he's broadened his field and makes installations and exhibition-spaces. In MAMA he shows the multi-media installation 'Comet'. Out of the darkness a rotating ball comes straight at us. When we perceive ourselves to be in the ball, a hummingbird flies by. "Like the hummingbird must fly all day, from flower to flower, to gather enough food for the next search for food, so modern mankind must still their hunger for electronic gadgets, which are already outdated the next day."

Wendell Gladstone

Wendell Gladstone is a young artist from LA. His most recent series of exuberant painting shows an outpost of an imaginary empire, with cherry red pools of blood brightening sand and sky-colored backgrounds. His paintings deal with everything from the structure of water and tears to notebook doodles. Gladstone has taken the colors and visual language of preteen bedroom decorations and computer games and transformed them into a compellingly adult narrative about psychological growth, from self-doubt and besieged worry to an acceptance of limitations. His works seems to be caught between amusement and embarrassment. But hey, don't we all feel like that sometimes?

psychologisch groei. Van onzekerheid, gí ne en zorgen tot een acceptatie van beperkingen. Zijn werk lijkt gevangen tussen vermaak en schaamte. Maar hĒ, dat heeft iedereen toch wel eens?

Courtesy Kravets/Wehby gallery New York

Silvia B.

Silvia B.'s nauwgezet vervaardigde sculpturen zijn erop gericht de kijker te lokken en te verleiden. Wanneer je verder kijkt dan hun esthetiek dan zie je echter een verontrustend beeld van wezens waarin elementen van de mens, robotica gecombineerd worden. Silvia B.'s hybriden hebben een groot deel van hun uiterlijk te danken aan onze dierlijke voorouders en cutting-edge medische technologie. Zoals de Rotterdamse kunstenaar het zelf verwoordt: "Ik werk op de grenzen van schoonheid. Door conflicterende elementen te combineren, creĒ er ik sculpturen die vraagtekens zetten bij ons huidige concept van schoonheid."

Showichi Kaneda

Kaneda groeide op in Kyoto, Japan, in een omgeving met snelwegen en industriĒ le gebouwen aan de ene kant en rijstvelden en Shinto heiligdommen aan de andere kant. Hij bracht zijn dagen door met TV, Manga en spelend met een plastic speelgoedmodel van 'Gundam'. Net zoals elk ander normaal Japans kind.

Zijn werk is een hedendaagse landschap met grote bedrijfslogo's zoals men die gewend is te zien in het dagelijks leven overal op straat. Tegelijkertijd gaat zijn sculptuur over het 'mens zijn'. Voor hem stelt een haai een mens voor als een niet te stoppen wezen. De haai kan nooit stoppen, ze moet blijven zwemmen om in leven te blijven. Zo doet de mens dat op een bepaalde manier ook. Daarnaast baart de haai een paar krachtige baby's. Omdat ze elkaar in de baarmoeder al opeten, overleven alleen de sterkste deze bloederige strijd. Dit lijkt misschien wreed, maar er is geen moraal, het is de natuur van de haai. Net zoals de liefde voor strijd, macht en snelheid de natuur van de mens is. In Kaneda's ogen is deze eigenschap vertegenwoordigd in de Formule 1. Wij zijn aangetrokken door rauwe kracht en het winnen van de race. 'Human's own Evo' symboliseert de mens en onze stedelijk logoverzadigde omgeving.

Courtesy Kravets/Wehby Gallery New York

Silvia B.

Silvia B.'s meticulously crafted sculptures aim to seduce viewers with aesthetic indulgence yet reveal disturbing visions of entities that fuse elements of the human, the robot and the animal kingdom. These hybrids owe as much to our animal ancestors as to cutting edge medical technology. As the Rotterdam based artist says: "I work on the borders of beauty. Fusing conflicting elements, the sculptures question our current concept of aesthetics."

Showichi Kaneda

Kaneda grew up in Kyoto, Japan where he lived in an environment with highway and industrial buildings at one side and rice fields and Shinto shrines on the other. He spent his days with television, manga and playing with a plastic toy-model kit of 'Gundam'. Like any other ordinary Japanese kid.

His work is a contemporary landscape with big corporation logos that people are used to see in daily life in the street everywhere.

His sculpture is about 'human being'. For him, the shark represents a human being as an unstoppable creature. The shark can never stop; they need to keep swimming to stay alive. In a sense so does mankind. Besides that, the shark bears a few powerful babies. Since they eat each other in the mother's womb, only the strongest ones will survive this bloody competition. This may seem cruel, but there's no moral, it's in the shark's nature. Like the love for competition, power and speed is in the nature of men. In Kaneda's eyes Formula 1 represents this characteristic. We are attracted to such raw power and winning the race. 'Human's Own Evo' symbolizes the human being as well as our urban logo-satiated environment.

Courtesy Yoshiko Matsumoto gallery Amsterdam

Lucy Wood

The work by English artist Lucy Wood has often dealt with encompassed issues of denial and social exclusion such as toys, games and gymnasium equipment whose function has been forfeited due to the inclusion of glass in critically physically engaging parts. She asks the viewer to engage with these shiny enticing objects. But to become too familiar would cause serious risk, so the pieces remain untouched, imbued

Courtesy Yoshiko Matsumoto gallery
Amsterdam

Lucy Wood

Lucy Wood's werk gaat vaak over onderwerpen van ontkenning en sociale uitsluiting, zoals speelgoed, spelletjes en gymattributen. Zij hebben echter geheel hun eigen functie verloren door het aanbrengen van glas op cruciale onderdelen. Ze vraagt de toeschouwer zich bezig te houden met deze verleidende glimmende objecten. Maar om ermee bekend te raken zou een ernstig risico vormen, dus blijven ze onaangeraakt, doordrenkt met een gevoel van superioriteit in hun verschijning. De toeschouwer blijft met een vervreemd gevoel achter, onwetend in de capaciteiten en mogelijkheden van de werken. De objecten zijn als een val, totdat menselijk anticiperen ze veranderen tot vraagstukken over hun eigen kwetsbaarheid en breekbaarheid.

Courtesy Upstream gallery Amsterdam

Cristian Andersen

De Deense kunstenaar Cristian Andersen maakte enkele jaren furore met zijn gemanipuleerde fotografie. Dystopische urbane landschappen waar de reguliere processen door explosies behoorlijk ontregeld zijn kunnen we nu terug vinden in zijn tekeningen, een medium waar de kunstenaar zich vrijer in kon bewegen. Vaak combineert Andersen deze fragiele sculpturen met was, hout en spiegelglas. Christian Andersen behoort tot een van de meest aanstormende kunstenaars uit een generatie en deze zomer mag hij zich verheugen op een solo-expositie in het Domein te Sittard.

Courtesy Ausstellungsraum 25 Z, rich & Upstream gallery Amsterdam

Philip Jones

De centrale figuur in het werk van Phillip Jones, 'The Cop', is een vreemde mix van een kitsch held en een klassieke god. Hij is ontstaan vanuit de kunstenaars consistente eclecticische stijl refererend aan mythologie en popcultuur. Dominerend op elke groot doek lijkt 'The Cop' op het eerste gezicht een beeld van morele rechtschapenheid met zijn superheldenwijsheden en Messiaanse houding. Maar hij is wel verdacht vaak omgeven door groupies (voornamelijk nimfachtige vrouwen en gemuteerde

with a feeling of superiority in their make up. The viewer is left feeling alienated, in suspense at the capabilities of the pieces abilities. The traps are harnessed within themselves as objects, until human intervention turns them into questions for the audience about their own vulnerability and fragility.

Courtesy Upstream gallery Amsterdam

Cristian Andersen

The Danish artist Cristian Anderson attracted attention for some years with his manipulated photography. Dysutopic urban landscapes where regular processes are disturbed by explosions are now found in his drawings, a medium in which the artist felt he could work more freely. Often Anderson combines these fragile images with wax, wood and mirrored glass. Christian Anderson belongs to the most promising talents of this generation's artists and this summer he's looking forward to a solo-exhibition at the 'Domein' in Sittard.

Courtesy Ausstellungsraum 25 Z, rich & Upstream gallery Amsterdam

Philip Jones

The central character within the work of painter Philip Jones, 'The Cop', is a curious mix of camp-hero and classical god. He has grown out of the artist's consistently eclectic style of mythical and pop-cultural references. Dominating each large canvas, 'The Cop' initially appears to be the image of moral rectitude with his superhero sensibilities and messianic posturing. But then again, he is often surrounded by groupies (mostly nymph-like women and mutant cupids) and this might tell a different story all together

Courtesy Fred Gallery London

David Jones

The work of the British artist David Jones is distinguished by its extraordinary arsenal of varied forms and complex shapes. He exposes painterly abstraction with the use of a fine black line; Dissection, Excavation, Administration. Jones allows drops of smooth gloss to harden at the lower edges of each canvas. The pictures themselves are composed of this reflecting gloss. Then he applies cascades of color onto this smooth, monochrome surface in a mixture of broad and narrow strokes and increases the energy

cupido's) en dit zou wel eens een heel ander verhaal kunnen vertellen...

Courtesy Fred Gallery London

David Jones

Het werk van de jonge Britse kunstenaar David Jones wordt gekenmerkt door zijn buitengewone arsenaal van gevarieerde stijlen en complexe vormen. Hij exposeert schilderachtige abstractie door het gebruik van een dunne zwarte lijn: 'Dissection, Excavation, Administration' Jones laat druppels gladde lak hard worden onderaan elke doek. Het beeld zelf is samengesteld uit deze reflecterende lak. Dan voegt hij vlakken van kleur toe aan dat gladde, monochrome oppervlak in een mengeling van brede en fijne stroken. Hij bouwt de intensiteit verder op door een derde laag verf toe te voegen, waarbij hij zwarte inkt met een hele fijne hand aanbrengt op de schilderachtig kleurintensieve elementen. Deze glimmende, gladde oppervlaktes en oogverblindende kleuren lijken niet iets herkenbaars te representeren. Elementen verenigen om vervolgens weer te scheiden...

Courtesy Upstairs Berlin

Ivo Hofst 

De fotografie van Ivo Hofst  vindt zijn oorsprong in de mode en reportagefotografie. Zijn recente werk is van autonome aard. Landschapsfoto's op verlaten campingsites en de desolate landschappen van IJsland vormen zijn huidige oeuvre. Zijn meest recente project is een serie portretten die Ivo in het afgelopen half jaar maakte van 2 clubpromotors van de Ponyclub Rotterdam (Bert & Mo) Showroom MAMA presenteert 3 werken uit deze serie. Uniek aan de Ponyclub is dat het een tijdelijke vrijplaats is voor excentrieke nachtvinders die in het reguliere uitgaanscircuit niet kunnen vinden wat zij zoeken

De fascinatie van Hofst  startte als bezoeker van deze unieke club. In de eerste plaats door de fantastische stileren van de gastheren. Hun uitzinnige creaties van tweedehands kleding en make-up doen denken aan de Londense Blits van de jaren 80, de acts zouden zelfs onder de familie van de DADA kunnen worden geschaard. Hun outfits zijn echter meer dan alleen feestelijk, ze stellen onderwerpen ter discussie zoals

of his paintings with a third coat of paint, applying black ink onto the color-intensive pictorial elements with an extremely fine hand. With these glossy surfaces and eye-popping colors, his polymorphic compositions do not seem to represent anything decipherable. Elements join to separate again...

Courtesy Upstairs Berlin

Ivo Hofst 

Ivo Hofst 's photography originates in fashion and reportage photography. His recent work is of autonomous nature. His current oeuvre consists of landscape pictures of deserted camping-sites and desolate landscapes of Iceland. His latest project is a series of portraits, made during the last six months, of two club promoters of the Rotterdam Ponyclub (Bert & Mo). Showroom MAMA presents three works of this series. What's unique about the Ponyclub is that it's a temporary free zone for eccentric nocturnals who can't find what they're looking for in the regular nightlife.

Hofst 's fascination started as a visitor of this extraordinary club. In the first place because of the fantastic styling of the hosts. Their crazy combinations of second-hand clothes and make-up remind one of the London 'Blits' scene of the 80's. The acts could even be filed as DADA-esk. But their outfits are more than just spectacular; they also raise question about subjects such as gender-politics. Hofst  isolated Bert and Mo from the club and photographed them behind the scenes: in the dressing room, the storage space and in the toilet at caf  de Unie where the Ponyclub's monthly night used to take place. In these settings their exciting outfits are even more evocative. They pose quickly, a frozen moment of reflection and coming back to their senses, just before they're swept back into the party.

Martijn te Winkel

The Rotterdam artist Martijn te Winkel is commonly known as a very good draughtsman. He exhibited his ballpoint drawings earlier this year at 'Mirta Demare'. Although drawing as a medium may be very 'en vogue' at the moment, his most recent work consists of a series of c-prints. They're collages in which two themes strongly rule. First of all there is the appearance of an androgynous girl-like figure. It turns out to be

gender-politics. Hofst  isoleerde Bert en Mo uit de club en fotografeerde ze achter de schermen; in de kleedkamer, het rommelhok, het toilet van caf  de Unie waar maandelijks de Ponyclub plaatsvond. In deze setting kwamen hun spraakmakende outfits des te meer tot hun recht. Ze poseren snel, een verstild moment van reflectie en bezinning, voordat ze weer teruggesleurd worden in het feestgewoel.

Martijn te Winkel

De Rotterdamse kunstenaar Martijn te Winkel staat in het algemeen bekend als een heel goed tekenaar. Hij exposeerde eerder dit jaar bij Mirta Demare met zijn ballpoint tekeningen. Het medium tekenen mag dan erg 'en vogue' zijn, zijn meest recente werk bestaat uit een serie c-prints. Het zijn collages waarbij twee thema's als een rode draad sterk naar voren komen. Allereerst is daar de verschijning van een androgyne meisjesachtige figuur. Het blijkt de kunstenaar zelf te zijn. De serie van 12 werken refereren allen aan oude en moderne meesters. De kunstenaar Te Winkel reproduceert zichzelf als ware hij Marilyn van Warhol of doet balletoefeningen als de meisjes van Degas. De kunstenaar stelt zichzelf als model...

Courtesy Mirta Demare Rotterdam

Rob Donkers

Rob Donkers werkt vanuit het verlangen om ruimtelijke elementen een rol te laten spelen in een interactief programma. Donkers exposeert De Koekoeksklub: real-time concerten door gerobotiseerde koekoeksklokken die ieder kwartier zullen gaan plaatsvinden. Elke koekoeksklok heeft een eigen karakter, is gevoelig voor het Geluid van de andere Klokken en zal door het 'gedrag' van de andere Klokken meer of minder enthousiast meegaan in de Toon, die de 'eerste' klok zet. Zo zullen er steeds weer nieuwe Composities ontstaan.

Joanneke Meester

Joanneke Meester overleeft haar chaos door die te verpakken in kostuums voor haar acteurs. Deze acteurs zijn poppen geworden, 'mijn mensen' zoals zij ze noemt. Ze dragen gebreide totaalkostuums en doen eigenlijk niets bijzonders. Ze verbeelden een gevoel van de kunstenaar, en dat kun je soms herkennen. Blijdschap, verveling. Al blijven de

the artist himself. Secondly the series of 12 pieces all refer to the ancient and contemporary masters. Martijn te Winkel reproduces himself as if he were Marilyn by Warhol or at ballet practice like the girls of Degas. The artist makes himself the model.

Courtesy Mirta Demare Rotterdam

Rob Donkers

Rob Donkers' work comes from his longing to bring spatial objects into an interactive program.

Donkers exhibits the 'Koekoeksklub': real-time concerts by robotic coo-coo clocks that take place every 15 minutes. Every coo-coo clock has its own character and is sensitive to the sound of the other clock's. A clock will react to the 'behavior' of the other clocks by joining the tone of the 'first clock' with more or less enthusiasm. This leads to new compositions every time.

Joanneke Meester

Joanneke Meester survives her own chaos by wrapping it in the costumes of her actors. These actors have become dolls, 'my people' as Meester calls them. They wear knitted 'total-costumes' and do nothing special at all. They show an emotion of the artist that is sometimes recognizable like happiness or boredom, although their facial expressions mostly stay hidden by the suits. The 'people' of Meester are figures set in a surrounding, a forest or a building for example. The uneasiness they seem to have by being there is contagious. You start feeling strange yourself by watching them. Are their costumes too tight? Can they still breathe? These films are not stories. They're living paintings of this era. No detail is superfluous. The actors seem alien with their strange heads and stiff movements. They're restless, speechless and often don't know where to go. Their outfits and the camera-range restrain them too much. They're portraits of emotions, in knitted suits. Meester is in control.

Courtesy Artspace Witzenhauzen Amsterdam

gezichtsuitdrukkingen natuurlijk grotendeels verborgen onder de pakken.

De 'mensen' van Meester figureren in een omgeving, bijvoorbeeld een bos of een gebouw. Het ongemak waarmee zij zich daarin bevinden werkt aanstekelijk. Je wordt er zelf ongemakkelijk van als je er naar kijkt. Zitten de pakken te strak? Kunnen ze nog wel ademen? De filmpjes zijn geen verhalen. Het zijn levende schilderijen van deze tijd. De acteurs zijn rusteloos, sprakeloos en vaak weten ze niet waarheen te lopen. Ze worden te zeer beperkt door hun omhulsel en het bereik van de camera. Het zijn portretten van emoties, in gebreide pakken. Meester is in control.

Courtesy Artspace Witzenhausen Amsterdam